

2. KİTAP

MER LIN

YEDİ EZGİ

T. A. BARRON

GİRİŞ

Yüzyıllar nasıl da gelip geçti. Bir zamanlar beni sırtında taşıyan cesur atmacadan da annemi kaybettiğim gün kalbime ok gibi saplanan keder duygusundan da çok daha hızlı aktı zaman.

Devlerin dansından sonra kaleden arda kalan taşların oluşturduğu çemberde Büyük Fincayra Meclisi'nin toplanışı hâlâ gözümün önünde. O noktada yüzyıllardır meclis toplanmamıştı, ondan sonraki yüzyıllar boyunca da toplanmayacaktı zaten. Meclise katılanların, devrik kralın nasıl cezalandırılacağından, yeni bir hükümdar seçip seçmemeye kadar pek çok zor meseleyi karara bağlaması gerekiyordu. Ama en büyük mesele, Fincayra'nın Hazineleri'nin, özellikle de Çiçekaçtıran Arp'ın nasıl kullanılacağıydı.

Toplantının başlangıcını unutamadığım gibi, ne kadar uğraşırsam uğraşayım bitişini de unutamıyorum.

***

Çember hâlinde dizilmiş taşlar, tepenin üzerinde gece-
den bile karanlık bir gölge öbeği oluşturuyordu.

O gece hiçbir ses duyulmuyordu. Tek başına dolaşan
bir yarasa, harabelere doğru yöneldi. Fakat sonra, Karanlık
Kale'nin tekrar yükseldiğini sanıp korkmuş olsa gerek ki
başka yöne saptı. Oysa kalenin kulelerinden ve mazgalla-
rından geriye tek kalan, terk edilmiş mezarlar kadar sessiz
duran taşların oluşturduğu çemberdi.

Birden taşların üzerine tuhaf bir ışık vurdu. Güneş ışığı
olamazdı bu çünkü güneşin doğmasına daha saatler vardı.
O hâlde giderek artan bu ışık, tepedeki yıldızların ışığı ol-
malıydı. Sanki yıldızlar çembere daha çok yaklaşıyor, alev
alev olmuş binlerce göz bizi izliyordu.

Tereyağı gibi sapsarı, geniş kanatlı bir kelebek taşlardan
birinin üzerine kondu. Onu, açık mavi tüyleri yaşlılıktan
kısmen dökülmüş bir puhu izledi. Devrilmiş bir sütunun
dibindeki gölgelerden bir şey geçti sürünerek. Belden altı
keçi, belden üstü ise çocuk gibi olan bir çift tuhaf yaratık,
hoplaya zıplaya çemberin ortasındaki açıklığa doğru iler-
ledi. Onların ardından gelen dişbudak, meşe, akdiken ve
çam ağaçlarından oluşan bir topluluk, bütün tepeyi koyu
yeşil bir dalga gibi kaplamıştı.

Fincayralı erkek ile kadınlardan oluşan ve şaşkınlıkları
gözlerinden okunan yedi kişilik bir grup, kızıl sakallı cü-
celerle birlikte taşların ortasındaki açıklığa girdi. Açıklıkta;
siyah bir aygır, birçok kuzgun, taşların dibindeki bir su bi-
rikintisinde kahkahalar atıp birbirini ıslatan bir çift su pe-

risi, benekli bir kertenkele, papağanlar, tavus kuşları, gövdesi de boynuzu gibi bembeyaz parlayan bir tekboynuz, yanlarında altlarına serecek yapraklarını da getirmiş yeşil bir böcek ailesi, yavrusuyla birlikte gelen dişi bir geyik, dev bir salyangoz ve kalabalığa gözünü bir an olsun bile kırpmadan bakan bir anka kuşu toplanmıştı.

Fincayralı insanlardan saçı başı birbirine karışmış, uzun suratlı, şairlikle meşgul bir tanesi; siyah gözlerini toplanan kalabalığın üzerine dikmiş, onları izliyordu. Bir süre sonra devrik bir sütunun üzerine çıktı ve sarmaşıklardan örülü bir elbise giyen, gürbüz bir kızın yanına oturdu. Kızın diğer yanına ise eğri büğrü, dallı budaklı bir asa taşıyan on üç on dört yaşlarında bir oğlan oturmuş, çocuğun kömür karası gözleri uzaklara dalmıştı. Bir süredir 'Merlin' diyordu kendine bu çocuk.

Cıvıltı, kükreme, hırıltı ve çeşitli hayvanların çıkardığı başka bir sürü ses kaplamıştı ortalığı. Gürültü yalnızca, siyah aygırın iki katı büyüklüğünde beyaz bir örümcek geldiğinde azaldı. Uzaktakiler susmuş, yakınındakiler ise hemen kenara çekilmişti. Çünkü efsanevi Ulu Elusa ile karşılaşmak büyük bir onur olsa da dev örümceğin dillere destan iştahı, Sisli Tepeler'deki kristal mağarasından buraya gelirken kabarmış olabilirdi. Ulu Elusa, bu yüzden kendine bir yer bulmakta hiç güçlük çekmedi.

Dev örümcek, bir moloz yığınının üzerine yerleşirken sekiz bacağından biriyle sırtını kaşdı. Başka bir bacağıyla ise yine sırt kısmından kahverengi bir çuval çıkardı ve yanına koydu. Sonra etrafına bakınmaya başladı ve Merlin'i görünce bir an duraksadı.

Başkaları da geliyordu. Sakalı neredeyse nallarına kadar gelen bir yarı at yarı insan meydana girdi. Ardından kuyruklarını dikmiş bir tilki çifti geldi kasım kasım kasılarak. Onları ise kolları ve bacakları neredeyse kestane rengi, saçlarının telleri kadar ince olan genç bir dişi orman elfi takip etti. Üzerini yosun kaplamış canlı bir taş kendi başına yavaş yavaş meydanın ortasına kadar yuvarlandı, bu sırada az kalsın bir kirpiyi eziyordu. Kıpır kıpır bir arı sürüsü yere yakın bir mesafede uçuşuyordu. En kenarda ise saldırganlıklarıyla ünlü bir Ogre ailesi, zaman geçsin diye birbirlerini itip kakıyordu.

Merlin'in ne olduğunu kestiremediği başka birçok yaratık daha gelmişti. Kimileri kavrulmuş çalılar gibi kupkuruydu, diğerleri eğri büğrü sopalar gibiydi, ötekiler ise çamur topraklarına benziyordu. Tamamen görünmez olup yalnızca taşlara belli belirsiz vuran bir ışık hüzmeleriyle kendini belli eden yaratıklar vardı. Tuhaf, tehlikeli, meraklı yüzleri olan ya da hiç yüzü olmayan yaratıklar dahi oradaydı. Taşların oluşturduğu yuvarlakta daha bir saat önce çıt bile çıkmıyorken, şimdi ortalık karnaval havasına bürünmüştü.

Şair Cairpré, Merlin'in etraftaki tuhaf ve şaşırtıcı yaratıklar hakkındaki sorularını yanıtlıyordu elinden geldiğince. "O gördüğün, ay ışığı kadar nazlı bir kar kuşunun dişisi," diye açıklıyordu şair. "Şuradaki ise altı yüz yılda bir beslenen vadi kuşunun erkeği; bir tek tendradil çiçeğiyle beslenir," diyordu. Onun tanıyamadığı bazı yaratıkları ise Druma Ormanı'nda yıllarını geçirmiş olan, yapraklarla örtülü kız Ria tanıyordu. Ancak ne Cairpré ne de Ria'nın tanıyabildiği bir sürü yaratık vardı.

Fakat buna şaşırın yoktu çünkü Ulu Elusa dışında belki de hiç kimse Fincayra'da yaşayan tüm canlıları bilmezdi. Devlerin Dansı gerçekleştikten ve kötü kalpli kral Stangmar ve Karanlık Kale yok edildikten sonra her yerden Büyük Meclis'in toplanması çağrısı yükselmişti. Bu meclise ilk kez Fincayra'daki bütün ölümlü canlılar davet edilmişti; kurt, kuş ya da böcek olduğuna bakmaksızın herkes temsilci gönderebiliyordu.

Neredeyse bütün canlı türleri bu çağrıya yanıt vermişti. Yanıt vermeyen birkaç türün arasında ise Stangmar'ın yenilmesinden sonra Kara Tepeler'e sürülen biçim değiştiriciler ve goblin savaşçılar, uzun süredir Fincayra'da görünmeyen ağaçinsanlar ve Fincayra'yı çevreleyen sularda yaşayan fakat zamanında davet edilemeyen deniz halkı bulunuyordu.

Kalabalığı inceleyen Cairpré, Fincayra'nın en eski ırklarından birisi olan büyük kanyon kartallarının da orada olmadığını üzümlere belirtti. Çok eski zamanlarda Büyük Meclis, hep bir kanyon kartalının ötüşüyle başlamış ama artık bu mümkün değildi. Çünkü Stangmar'ın silahlı birlikleri, bu gururlu kuşların soyunu avlaya avlaya tüketmişti. Cairpré, o çılgın bu topraklarda bir daha hiç duyulmayacak olmasından duyduğu üzüntüyü dile getirdi.

O sırada Merlin'in gözü; soğan gibi yuvarlak başında saçtan, koyu siyah gözlerinde ise merhametten eser olmayan bir cadiya takıldı. Onu tanıyınca bir ürperti sarmıştı bedenini. Yüzyıllar boyunca pek çok farklı adla anılmasına rağmen çoğunlukla Domnu, yani Kara Kader derlerdi ona. Cadi, çocuğu görür görmez kalabalığın içerisinde kaybolmuştu ve çocuk, cadının neden ondan kaçındığını çok iyi